. סד:], ה) [בהרא״ש בפסקיו אימא א״ה ירמיה בה

אבא לכשתחשך וכו' וכל"ל

וכדאיתא בסוגיין בע"ב ופי" הר"ן והרא"ש שם וכ"א

ברשב"לן, ו) נע"בן,

לשעבר

הא נמי תנינא יגידולי גידולין חולין הא

קמ"ל אפילו בדבר שאין זרעו כלה והתנן

יַהמבל גידוליו מותרין בדבר שוָרעו כלְהֹ 🗝 יִּסֹבל בידוליו

אבל דבר שאין זרעו כלה גידולי גידוליו

אסורין ירבויא דרבו גידולין על עיקרו מותר

קא משמע לן:

הדרן עלך הנודר מן הירק

קונם היין שאני מועם היום אינו אסור אלא

השבת ושבת 🕫 שעברה יחדש זה אסור

בכל החדש ור"ח להבא ישנה זו אסור בכל השנה וראש השנה לעתיד לבא

משבוע זה אסור בכל השבוע ושביעית

שעברה ואם אמר ייום אחד כשבת אחת

לחדש אחד משנה אחת ישבוע אחד אסור

מיום ליום ייעד הפסח אסור עד שיְגיע

עד שיהא אסור עד שיצא עד $^{ extstyle \sigma}$ לפני

הפסח רבי מאיר אומר יאסור עד שיגיע

רבי יוםי אומר אסור עד שיצא: גכו' קונם

יין שאני מועם כו' אמר רבי יירמיה

לכשתחשך צריך שאלה לחכם מאי מעמא °

אמר רב יוֹסף בֹּגזירה היום משום יום אחד

עד שתחשך ישבת זו אסור בכל

דאמר היום לא משמע אלא עד שיגמור אותו יום דהיינו עיקרו דהוו להו גידולי גידולין: **סנינא וכו'.** דגידולי גידולין של עד שתחשך: שכח זו. אם נדר באחד מימי השבוע אסור בכל תרומה חולין: אפי׳ בדבר שאין זרעו כלה. כגון בלל גידולי גידולין ימי השבוע ויום שבת עלמו בכלל איסור של שבוע שעבר דכי אמרי

אינשי שבת זו דעותייהו על ימי החול הבחים ועל יום השבת: חדש זה. אם נדר באחד מימי החדש אסור בכל החדש ורחש חדש להבח שחין ראש חדש שאחר ימי החדש מכלל האיסור אלא להבא הוא נמנה ומותר: שנה זו אסור בכל השנה. דהיינו ג ז מייי שם הל"ג טוש"ע עד ראש חדש תשרי אבל ראש חדש תשרי לעתיד לבא ואינו מכלל האיסור: שבוע זה. שני שמיטה זו אסור ה ט מיי׳ שם הנ״ד עו שישונתו ששה שנים של שמינוה מושיע שם ספרי ט: ואסור גם כן בשנה השביעית שדינה ו י מיי שם המיא טושיע כלשעבר. זהו פירוש משנחינו. ואחרים ז ב מיי הל"ב טוש"ע שם פירשו שבת זו אסור בכל השבת כגון שעומד ביום השבת ונדר ואמר להון שעותו כיום השבת ונדר וחמר מספים הי שם ספים ה: שבת זו וקתני דאסור בכל השבת מ מיי שם הל"ד הבאה ויום שבת זה שעומד בה עכשיו אע"פ שהוא מכלל שבוע שעברה והיינו דקתני והשבת לשעבר. קדש זה אסור בכל החדש וראש חדש להבא כגון דקאי בראש חדש וקתני דאסור בכל החדש הבא וביום ראש החדש עלמו שנדר והא פרכינו בגמראי פשיטא. שנה זו כגון שנדר בראש השנה אסור בשנה הבאה בגידולי גידולין. וביום ראש השנה עלמו שדינו כלהבא. שבוע זה אסור בכל השבוע ושביעית לשעבר כלומר דקאי בשנה השביעית ואמר שבוע זה וקתני דאסור כל שני שמיטה הבאים

ובשנה השביעית עלמה שעומד בה אט"פ שנימנית מכלל שבוע שעברה. ולפי האי פירושא נראה לי דמאי דקתני גבי שבת ושביעית לשעבר וגבי חדש ושנה להבא ולא קתני כולהו בלהבא לאשמועינן דינא דנודר באמצע זמנים הללו דבאמצע שבת ואמצע שביעית אסור בשבת ושביעית הבאים מה שאין כן בנודר באמצע החודש ואמלע שנה שמותר בראש חדש וראש השנה הבאים. מיהו האי פירושא ליתיה דכיון דשבת זו או שבוע זה קאמר למה יאסר בשבת ושבוע הבאים הוה לן למימר שלא יאסר אלא ביום שבת ושנה שביעית שעומד בהן וכדאמרינן בפ"ק דראש השנה [יב:] דהמודר הנאה מחבירו לשנה אפילו לא עמד אלא בכ"ט באלול כיון שהגיע אחד בתשרי עלתה לו שנה אלא פירושא קמא עיקר: ואם אמר יום אחד שבת אחת וכו' אסור מיום ליום. כלומר היקף אחד וביום אחד אסור מעת לעת: גבן׳ לכשחחשך לריך שחלה לחכם. חע"ג דמדינה כי אמר היום מותר לכשתחשך כדאמרינן במתניתין אפילו הכי מדרבנן לריך שאלה: אמר רב יוסף גזירה היום משום

יום אמר דאסור עד מעת לעת כמו בסיפא דאמר יום אחד: שבת זו. ועומד באמלע ביום ג' או ביום ד' כלותר כל יתי אותה השבוע עד סופה ושנת שעברה כלותר ושנת הצא עליו סוף השבוע אסור כתו כן דאף השבת משבוע שעבר וצגמי פריך פשיטא: חדש זה. ועומד בט"יו ימים בטבת אסור בכל המדש עד סופו: ור"ח להבא. פי'י ר"מ שבט של אחריו היינו כלהצא ומותר בו שהוא (מחדש) הצא: שבוע זה אסור בכל השבוע. ועומד הוא באמצע השמיטה בשנה רכיעית או ממישית לשמיטה אסור עד סוף השבוע: והשביעית שעברה. כלומר שנה השביעית הכאה היא כלשעבר שומומת עם שמיטה שעברה ואסור בה פיי זה רהוט. וי"מ שבת זו ועומד ביום שבת ונודר בשבת זו אסור בכל השבת כלומר בכל השבוע הכאה ושבת שעברה כלומר ויום השבת שהוא נודר בו גם הוא אסור ואע"פ שאמת הוא שהוא משבוע שעבר הואיל ונדר בו אסור ובגמרא פריך פשיטא. חדש זה ועומד בראש חדש אסור בכל החדש ור"ח שהוא בו כלהבא כלומר אותו ר"ח שנודר בו אסור ולכך קרי ליה להבא שהוא עם ראש חדש הבא וכן גבי ראש השנה נמנה משנה הבאה לכך קרי ליה להבא לפי שהוא נמנה משנה הבאה. שנה זו ועומד בראש השנה. שבוע זו ועומד בשנה שביעית אסור בכל השבוע וכשביעית שעברה כלומר אע"פ שהיא מלשעבר אסור בה כיון שודר כה: מיום ליום. כלומר עד שנה אחרת כאומו יום וכן בשבוע אחרת לאומו יום שנדר: הגודר עד הפסח אסור עד שיגיע. דבלשון בני אדם עד ולא עד בכלל לכך אינו אסור אלא עד שיגיע: עד פני הפסח ר' פאיר אוסר עד שיגיע. דה"ק עד לפני יום של פסח: ר' יוםי אוסר עד שיצא. משלה מנות עד פני שנה שלה אחרונה של יום לחרון של פסח דסבר דמחיות לייד נפשר הם פסח היה שלה מנות בצה. דשמה היק עד פני שנה אחרונה של יום אחרון של פסח דסבר דמחיות לייד נפשר הם פסח האחרו היה מותר שהרי הגיע זמנו גזירה אטו היכא דאמר יום אחד כלומר אי שרי ליה כשאמר היום לכשחחשך אחי למישרי כשאמר יום אחד ואז הוא

סרומה. דאין גידולי היתר מעלין את האיסור: בגידולי גידולין קובם יין שאני טועס היום אינו אסור אלא עד שסהשך. דכיון קאמר. דהכי קאמר גידולי בצל של תרומה שנטעה ורבו גידוליו על

> גידוליו על עיקרו מוחר קח משמע לן. כלומר הא אתא לאשמועינן גידולי גידולין של בלל של תרומה ורבו אותן גידולין על עיקרו מותר דוהו השלישי:

כונם יין שאני טועס היום. דמשמע כל זמן שהוא יום ותו לה: שבת זו. והיה עומד בשבת אסור בכל השבת בששת ימי השבוע: והשבת שעברה. כלומר (כ) בשבת שהוא עומד בה. ולהכי קרי ליה שעברה לפי שהשבת זה אינו מתחשב אחר ימים הבאים אלא אחר ששת ימים שעברו: חדש זה. אמר קונס יין שאיני שותה בזה החדש והיה עומד באותו יום של ר״ח: אסור בכל החדש. בכל שלשים יום הבאים: פורחש חדש להבח. כלומר (ג) ר"ח זה שהוא עומד לתוכו הוא נמנה עם ימים הבאים שהוא ראשון שלהם: וכן אם היה עומד בראש השנה ואמר קונם יין שחיני טועם שנה זו. חסור בכל השנה ואותו היום של ראש השנה שהוא עומד בו. ולהכי קרי לעתיד לבא לפי שהוא נמנה לימים ולחדשים הנכנסים שהוא אחר זמן

ולהכי קאמר לעתיד ולא קאמר להבא: ואם היה עומד בשנת השמיטה ואמר קונס יין שאיני טועס בשבוע זו אסור בכל השבוע הבא. (ד) ואותה שנה שביעית שהוא עומד בה נמנית לשבוע שעברה להכי קרי ליה שעברה: ואם אמר. שאיני טועם יום אחד (כ) מעת לעת שאם היה עומד בשעת הנדר בחלי היום אסור למחר עד חלי היום וכן אם אמר שבת אחד באיזה יום שעומד בשבוע אסור עד יום שמיני לאותו יום שנדר וכן בשנה אחת וכן בשבוע אחת אסור שנה שלימה ושבוע שלם מיום ליום: גבו' לכשתחשך. אע"פ שעבר היום: לריך שאלה לחכם. להתיר לו נדרו משום היכרא: גוירה היום אטו יום אחד. דאי אמרת לכשתחשך יום אעצר היום הוי מותר אתו למימר נמי כי נדר יום (ו) אע"פ שעבר היום הוי מותר אחד ועומד בחלי היום מותר לכשתחשך ואיהו לא הוי מותר עד מעת לעת הילכך לריך שאלה לחכם וכיון דבעי שאלה לחכם חכם חוקר כילד נדר ולא יבא לידי חילול נדר: אי

היא: והא תגן השכל גידוליו תרושה כו". וכיון דאפילו גידולי גידולין של טכל אסורים בדבר שאין זרעו כלה כל שכן של מרומה דהא בדבר שזרעו כלה גידולי מרומה מרומה וגידולי טבל חולין: רבויא דרבו גידוליו על עיקרו דמותר קס"ל. דהא דאסור גידולי גידולין בלא רבו אבל רבו אפי" גידולין מומרין דגידולי הימר מעלין את האיסור:

הדרן עלך הנודר מן הירק

עד שתחשך. שכן דרך גני אדם כשאומרים היום רוצים לומר עד השלמת היום: שבת זו. עומד נאמצע השבת ואמר שבת זו אסור בכל השבוע: והשבת שעבר. ואסור נמי ביום השבת כי הוא בכלל שעבר: חדש זה אסור בכל החדש. אם שומד באמנע החדש ואמר חדש זה אסור עד חשלום החדש ור"ח להבא ותומר בר"ח כי הוא נמנה עם החדש הבא וכן פיי שנה זו שאם נדר באמנע השנה אסור עד חשלום השנה ומותר בר"ה כי הוא נמנה עם העמיד לבא ולשון העולם לומר חדש הבא ושנה העמידה לבא: שבוע זו. היה עומד באמנע השמיטה ואמר שבוע זו אסור עד חשלום השמיטה והשפיטית בכלל שמיטה שעברה ""מ שבת זו כגון שטומד ביום השבת ואמר שבת זו אסור בכל השבוע הבאה וגם יום שבת זו שהוא עומד בו דלא מימא כיון שעבר מקצת היום וגם הוא משבת שעברה לא יאסר בו וכן אם עמד בר"ח ואמר חדש זה אסור בכל החדש וגם יום החדש נמנה להבא ואסור בו דלא מימא כיון שעבר מקצת היום אין דעתו עליו וכן אם עמד בר"ה ואמר שנה זו עלי אסור בכל השנה וגם ביום ר"ה וכן אם עמד בשנה דשמיטה ואמר שבוע זו אסור בכל שמיטה בנ"ה וחמר שנה זו עני חסור בכל השנה זום ביום ר"ה זכן חם עמד בשלה דסמיים הומת שבוע זו חסור בכל שניה מחדוב של ירביה וכן חם עמד בשלה אחבב. ואינו מוח הכלח זוגם בשנת השמיטה שהוא עומד בה ואע"ש שעברה מקלתה ולאשון עיקר: אם אפר החד שבה אחת שבה "אחר היכא העו היכא דאמר יום הלאד כלומר אי שרי ליה כאאמר היום אחר שבה אחר שבה אחר שבוע אחד אפור שיום אחל לומר יום אי שלה אחלים הואת וכן אם עומד באוים בא ליבשה השך צריך שאאה לחבם. רכי למדע מעם לעת אחר של ליום אחל היל ליד לכשתמשך בלא שאלה אלא סברא דנפשיה קאמר שהחמיר וגור גזיכה יום אחר להמופי בשנדר יום אחד להשמחשך ורב יוסף מפרש עעם גזיכתו שאם מתירו לכשתמשך בלא שאלה שלה להשלה להשלה להשלה להשלה אחר שהחמיר וגור גזיכה יום אחר השבת של להמירו לבשתמשך: לא שאלה אחר להמירו לבשתמשך בלא שאלה אחר שלה לבשתמשך ורב יוסף מפרש עעם גזיכתו שאם מתירו לבשתמשך בלא שאלה אחר להמירו לבשתמשך:

 ל) תרומות פ"ט מ"ד
[פסחים לד. שבת יז:],
כסחים לד. [תרומות פ"ט מ"ו], ג) [קירושין סד:] פרש"י ר"ן והרא"ש מותר: בדבר שזרעו כלה. כגון חיטים גידולי גידולין דזהו השני: סוף המשנה תמנא ב, שוף התשנה תמנח לקמן סא ע"א, ד) [ל"ל פני וכן גירסת רש"י פני וכן גירסת רש"י והר"ן והרא"ש לקמן סא. היתר מעלין את האיסור יוהתנן יגידולי מריך רבויא של גידולי גידולין דרבו וכן העתיקו הטוש"ע יו"ד סימן רכ סעי' יא וכן הובא משנה זו בקדושין תרומה תרומה בגידולי גידולין קאמרינן

הדרן עלך הנודר מן הירק

הגהות הב"ח (**d**) במשנה ושכת (**d**) משנה (שעברה) תו"מ ונ"ב ס"ח שעברה כלומר ובשבת: (ג) ד"ה וכלש חדש להבל שהוא עומד בתוכו שהוא נמנה: (ד) ד"ה ואם היה שנמנית לשכוע: (ק) ד"ה ואם אמר וכו' יום אחד גזירה היום וכו׳ לכשתחשך הוי מותר כל"ל ותיבות :מע"פ שעבר היום נמחק גליון הש"ם המבל גידוליו

מותרין. קשה לי הא בטבל ל"ש דגדוליו יבטלו דהא טבל בכ"ש והוי כמו נדרים סבל בכיש אשאי כנון מדיים דגדולי גידולין אסורין דאין לו ביטול דהוי דשיל"מ וה"נ טבל וצ"ע: ברש"ר ד"ה

ור"ח להבא. כלומר. עיין ר"ה דף טו ע"א רש"י ד"ה

פירוש הרא"ש

גידולי ותרומהז. משנה היא בפ"ט יו:) דילמא משהי ליה ואתי בגידולי גידולין אכתי איכא לאקשויי מאי קמ"ל משנה שלימה שנינו גידולי גדולין

מותרין סיפא דהך מתני דגידולי תרומה תרומה

גידולי תרומה. אם זרעה. ואפילו דבר שזרעו כלה. כגוו תבואה והטנית (שבת יום. הטבל גידוליו מותריז. אע"פ שנתמרם בכרי ורוקפע למעשר וחל עלי שם טעל, וורעו ולא הפריש מעשרותיו מחלה ולמח ונגמרו וקלרו, מוחר לאכילת ארשי עד שימורה בכרי, ואף על גב דגידולי תרומה תרומה, מדרבע הוא ולמומרא, שלא להפסיד את הכהנים, אבל גידולי טבל חולין הן והרי הן כשקולרן בשמר תבואה ואוכל מהן ארעי עד שימרחם (פסחים לד.). רבויא דרבו. אם היה תחילתו כזית ושב גם בכבילה (ראמ"ה בשמו).

מב א מיי פי״א מהל׳ תרומות הלי כה: מג ב מיי׳ שם הלי כב: בד ג מיי׳ פ״ו מהל׳

מעשרות הל' ו סמג עשין קלה: מה ד מיי׳ פי״א מהל׳ הל"א סמג לאוין רמב טוש"ע יו"ד סי רכ סעי א:

עין משפט

נר מצוה

ו מיי׳ שם הל׳ ב טוש״ע בס סעי׳ ד:

ד ח מיי׳ שם הל״ד :ו טוש"ע שם סעי" ו

:סעי׳ ג ח ל מיי׳ שם הל"ג טוש"ע טוש"ע שם סעי' ז: נ מיי שם הל"ה טוש"ע

:סעי' י: יא ם ע מייי שם הל"ו טוש"ע שם סעי יה: יב פ צ מיי שם הל"ה יום"ע שם סעי א:

תומפות

. גופיה 3537 דבלל גופיה הוי גידולין של תומה: קמשמע לן, רני מוימ לפילו דכר שלין זכע לסניל דכר שלין זכע לס גידולי גידולין מולין: מותרין לאבול אכילת אדעי בלא מעשר בדבר שזרעו כלה. געון מעין מות באון מינו לאבול אור דבר שליו זינו גלה אבל לבר שאין זרעו כלה רבו הכא דרבו. פירוש הא דאמר גידולי גידולין אסורין גבי טבל היינו כל כמה דלא רבו גידולי כר בנום לכנו רבו גידותי גידולין על העיקר אבל הכא ברבו הלכך מבטלי גידולין לעיקר ובספרים כתוב ריבויא דרבו גידולין על עיקרו מותר קמ"ל ויש לפרש כדפרישית דמלתה לפנש כנפרשינו לנוט דרבי חנינא מיירי דר גידולין על עיקרו: הדרן עלך הגודר מן

הירק קונם יין כו' שאני מועם היום אינו אסו

עד שיצא פסח, דכיון דאמר לישנא יתירא, בעוד שיהא פסח קאמר (קדושין סד:) דמשמע דאמר עד שיצא כל הפסח (דקפון סא.). שר שנה של היה לפון לומת לשלט ילילת בשר איטה של מקור (מדש) הממש להים. בקסבר לא מעייל איט נפשיה עד פני הפסח. משתנ עד שינוע ומשמע עד שינא , ר' מארי אותר אסור עד שיגיע. דקסבר לא מעייל איט נפשיה לספיקא, דכיון דאיכא לספוקי אי משמע עד שינא או עד שיגיע, ודאי בדליכא ספיקא הרהר בדענו בשעת הנדר, דהיינו עד שיגיע (דקסם מא.) ומשיגיע אין כאן פני פסח, ואע"פ שכל יום ויום של פסח פני הוא לחבירו, לא מחית איט נפשיה לספיקא האיבו מנקום איז. ומשהפים מין פני פשל, חוש כל שנה יחים לב פשר יחים לב פשר היו הול המניקה לנו מותר ניתו שפשים הפ שיהם לריך (שאול איזה מה), וכי קאמר פני, קמה דרולה קאמר שהוא פני שבכלון קידושין שדה). דר יוסי אמר עד שיצא. דסבר מעייל אינש נפשיה לספיקא, דאיכא לספוקי שמא עד שיצא קאמר (דקשן טא:) דכל חד וחד הוי פני לחבירו ולא ידעי הי נינהו. אפילו אחרוז הוי מחלמו פני לסופו (קדווויו חד:).

אסור עד מעת לעת: